

генди и древно славянски паметници. Неговите съчинения са твърде ценни и се отличават с дълбоки познания и изискано изложение. Поради широкият хоризонт на своя ум неговите трудове мъчно се подават на проверка, ала всеко негово дело е резултат на дългогодишно размисляне. В своите трудове Миклошич не се ограничава само с полемика и възпитанието на своите ученици; той се интересува също и от народния живот; по природа е кабинетен учен — славист; занимавал се е с изучаване езика и историята на маджарите, гърците и албанците.

В 60-тых години главен център на славянската поезия е Клагенбург. Там Янежич (1825-1869 г.) съединява старото и младото поколение поети около своето списание. Между неговите сътрудници е Фр. Левстик (1831-1887) надарен с голем критически ум, наречен „словински Лесинг“. Той, строг в отношенията си с другите и към себе си, проявява тънка ирония, надхвана с сарказъм, дава направление на околните литератури. Той добива всеобщо одобрение с своите детски песни; а с разказът си „Мартин Карпа“ извиква в литературата стремление към сближаване с народа. В това направление се отличава И. Юрич (1844-1885 г.), който създава в литературата тип на селенин, нарисуван с всичката сила на изобразителен дар; рисува суровите условия и непобедимата действителност. Той е много четен писател, тъй като неговите творения са написани с такава живост, че два от неговите романи са преработени за сцена и с това са добили още по голема известност.

Нов център за обединение на литературните сили през 70-тех години е Виена, дето професор Стритар почва издаването на списанието „Звжн“, което после се премества в Лайбах. Стритар, възпитаник в духа на западната литература, е поклонник на немската философия. Своята литературна дейност, започва с критико-естетически изследвания за значението на Прешерн, който в 60-тех години е почти забравен от сънародниците си. Списанието си Стритар редактира с голема енергия; в него той е публикувал фейлетони, философски и критически статии; печатал е свои стихотворения, в които проявява широк творчески полет, и които облича в нежна и изящна форма; тези достоинства на неговия литературен език са проявени и в прозата му. Тъжга, даже мирова скръб, навеват неговите стихотворения и пътни картинки. Клерикално настроените сънародници на Стритар не са могли да разберат неговото широко и либерално световзрение, поради това го упрекват за неговите Шопенхауеровски възгледи.